

Arrest

nr. 146 605 van 28 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 8 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VANSTEENHUYSE *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2002 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend, waarbij hij verklaarde minderjarig te zijn en het Rijk op 18 oktober 2002 te zijn binnengekomen.

Uit een medisch verslag van 31 oktober 2002 blijkt dat verzoeker reeds meerderjarig was.

Op 28 november 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker een dringend beroep ingesteld bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 31 januari 2003 nam het CGVS een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State, dat op 24 juni 2004 bij arrest nr. 133.040 werd verworpen.

Op 9 mei 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 31 juli 2004 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 15 september 2004 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 september 2004 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een dringend beroep in bij het CGVS.

Op 9 maart 2005 nam het CGVS een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State, die op 9 april 2009 bij arrest nr. 192.297 het schorsings- en annulatieberoep verwierp.

Op 28 juni 2005 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 29 december 2005 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard.

Op 8 november 2007 ontving verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 september 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die hij op 15 december 2009 actualiseerde.

Op 31 januari 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2009 werd ingediend en geactualiseerd werd op 15.12.2009 door : [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn cedula pessoal kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.08).”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 9quater en 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt eveneens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen haar aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Terwijl mijn verzoeker zijn cedula pessoal voegt als identiteitsdocument. .

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering geeft die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...].

. □ Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]."

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden :

1 ° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust

op de aanvrager. In casu ging de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker niet vergezeld van enige identiteitsdocumenten.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering geeft die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is. Verzoeker werpt op dat uit het feit dat hij zijn "Cedula Pessoal" heeft voorgelegd duidelijk blijkt dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde een paspoort te bekomen. Verzoeker is bijgevolg van mening dat hij voldeed aan de verplichting die hem werd opgelegd. Verder duidt verzoeker erop dat aan zijn identiteit nooit werd getwijfeld. Alle stukken spreken op de naam A.S. Er is dus geen enkele twijfel mogelijk dat dit zijn echte naam en identiteit is.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het kennelijk onredelijk overkomt dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing aangeeft dat er, aan de hand van voornoemde Cedula Pessoal, niet kan besloten worden tot een geldig identiteitsbewijs. Mijn verzoeker is het land binnengekomen als niet-begeleide minderjarige. Hij had toen geen identiteitsdocumenten en heeft een inspanning gedaan om te trachten een identiteitsbewijs te bekomen. Een identiteitskaart of paspoort had hij niet bij zijn aankomst. De stukken die hij had waren vervalste stukken van de mensenhandelaar (zie nota's Mr. LAMOOT p. 6) (stuk 2).

De gemachtigde van de minister vermeldt niet duidelijk waarom dit stuk kan worden aanvaard als identiteitsbewijs.

Mijn verzoeker heeft - met veel moeite - zijn geboorteboekje naar België gekregen. De bestreden beslissing gaat voorbij aan de ratio legis van de Wet en vereist een identiteitsbewijs zonder naar de omstandigheden te kijken. Eiser kijkt niet naar de concrete omstandigheden dat hij als minderjarige het land is binnengekomen en dat hij geen paspoort had in zijn land van herkomst. Eveneens gaat men voorbij aan het feit dat alle beschikbare gegevens : verklaringen voor D V Z en C G V S en de cedula pessoal dezelfde voornaam, familienaam, geboorteplaats en - datum en nationaliteit vermelden. Dat uit al deze gegevens aan de identiteit van mijn verzoeker niet kan getwijfeld worden. Dat mijn verzoeker dus op rechtsgeldige wijze aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om een paspoort of identiteitsbewijs te bekomen."

Verzoeker wijst op de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat, zoals verzoeker zelf ook erkent, de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Als reden vermeldt de bestreden beslissing dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat verzoeker weliswaar een *cedula pessoal* heeft voorgelegd, maar dat een geboorteakte, hoewel ze bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en niet dezelfde bewijswaarde heeft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Hij verwijst ook zelf inhoudelijk naar de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat het hoofdmotief erin

bestaat dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangenomen.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk en voert daarmee de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden. Hij stelt dat duidelijk blijkt uit het feit dat hij zijn *cedula pessoal* heeft voorgelegd dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om een paspoort te bekomen, en dat hij dus heeft voldaan aan de verplichting die hem werd opgelegd. Verzoeker stelt verder dat aan zijn identiteit nooit werd getwijfeld, en dat "alle stukken" de naam A.S. vermelden, zodat er volgens verzoeker geen enkele twijfel mogelijk is dat dit zijn echte naam en identiteit zijn. Verzoeker acht het kennelijk onredelijk van de gemachtigde te oordelen dat aan de hand van de voornoemde *cedula pessoal* niet kan worden besloten tot een geldig identiteitsbewijs. Hij stelt dat hij als niet-begeleide minderjarige zonder identiteitsdocumenten, of althans met vervalste stukken, het land is binnengekomen en een inspanning heeft gedaan om een identiteitsbewijs te bekomen. Volgens verzoeker gaat de bestreden beslissing voorbij aan de *ratio legis* van de wet door een identiteitsdocument te verlangen zonder naar de omstandigheden te kijken. Volgens verzoeker gaat de gemachtigde er eveneens aan voorbij dat "alle beschikbare gegevens" en zijn verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS dezelfde voornaam, familienaam, geboorteplaats en geboortedatum vermelden, en dat dus aan zijn identiteit niet kan worden getwijfeld. Volgens verzoeker heeft hij dus op rechtsgeldige wijze aangetoond in de onmogelijkheid te zijn om een paspoort of identiteitsbewijs te bekomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing daarbij te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Waar verzoeker ter terechtzitting een vonnis neerlegt van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 4 december 2014 waarin hij werd erkend als staatloze, en waar hij ter terechtzitting stelt dat dit vonnis ondertussen definitief is geworden en een "getuigschrift van afwezigheid van verhaal" afkomstig van de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, neerlegt, kan de Raad deze stukken dan ook niet in haar beoordeling betrekken, aangezien zij dateren van na de bestreden beslissing. Het staat verzoeker uiteraard vrij met deze stukken een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, onderzoekt de Raad de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van dit artikel.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Zoals verzoeker aangeeft, volgt uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Daarnaast wordt in de Memorie van Toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In casu is het niet betwist dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van zijn *cedula pessoal* als identiteitsdocument heeft gevoegd.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte stuk, maar heeft geoordeeld dat dit niet als een geldig identiteitsbewijs kan worden beschouwd omdat een geboorteakte niet aantoonst dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document. Wat betreft de *cedula pessoal*, waarvan verzoeker overigens niet betwist dat deze als een geboorteakte kan worden beschouwd, kon de gemachtigde op redelijke wijze vaststellen dat hieraan niet dezelfde bewijswaarde kan worden toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. Hoewel een dergelijk document bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont het niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde niet duidelijk heeft vermeld waarom de voorgelegde *cedula pessoal* niet kan worden aanvaard als identiteitsbewijs, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat verzoeker weliswaar een *cedula pessoal* heeft voorgelegd, maar dat een geboorteakte, hoewel ze bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, niet aantoonst dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en niet dezelfde bewijswaarde heeft.

Verzoeker betwist overigens niet dat een *cedula pessoal* niet kan worden beschouwd als een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of als een nationale identiteitskaart, zoals vereist door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zoals toegelicht in de Memorie van Toelichting. Hij beweert echter dat hij een inspanning heeft gedaan om te trachten een identiteitsbewijs te bekomen, en op rechtsgeldige wijze heeft aangetoond in de onmogelijkheid te zijn om een paspoort of identiteitsbewijs te bekomen. Door niet naar de omstandigheden te kijken, miskent de bestreden beslissing volgens verzoeker de *ratio legis* van de wet.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt echter niet uit de bestreden beslissing dat deze voorbijgaat aan de *ratio legis* van de wet en een identiteitsbewijs vereist zonder naar de omstandigheden te kijken.

In de bestreden beslissing wordt immers niet alleen vermeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, maar ook dat de aanvraag evenmin vergezeld ging van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dat opzicht op dat artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, heeft hij bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts een kopie van zijn *cedula pessoal* gevoegd, en dit stuk in de inventaris van bijgevoegde stukken "paspoort" genoemd. Hoewel verzoeker de mogelijkheid had de relevante "omstandigheden" in zijn verblijfsaanvraag toe te lichten, heeft hij in het geheel nagelaten uiteen te zetten waarom het hem onmogelijk was een internationaal erkend paspoort of nationale identiteitskaart voor te leggen in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoeker als minderjarige het Rijk binnenkwam zonder identiteitsdocumenten en met louter vervalste stukken toont dergelijke onmogelijkheid ook niet aan. Ook al kan begrip worden opgebracht voor de omstandigheden waarin verzoeker in België is aangekomen, toch blijkt dat deze omstandigheden verzoeker niet hebben belet een *cedula pessoal* te bekomen. Verzoeker heeft in zijn verblijfsaanvraag geheel nagelaten uiteen te zetten waarom hij op grond van deze *cedula pessoal*, geen internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart kan bekomen, bijvoorbeeld bij de diplomatieke dienst bevoegd voor zijn land van herkomst in België. Zoals *supra* gesteld, laat de *ex tunc* bevoegdheid van de Raad niet toe rekening te houden met het voormelde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 4 december 2004 waaruit blijkt dat verzoeker naar eigen zeggen zich diverse keren tevergeefs heeft aangeboden bij de Angolese ambassade te Brussel met de vraag zijn Angolees staatsburgerschap te willen bevestigen. Ook het schrijven van zijn advocaat gericht aan de ambassade bleef onbeantwoord.

Eensluitend met het advies van het openbaar ministerie leidt de rechtbank hieruit af dat Angola verzoeker niet (meer) als een Angolees staatsburger beschouwt.

Verzoeker kan tenslotte niet dienstig aanvoeren dat nooit aan zijn identiteit werd getwijfeld, en dat “alle beschikbare gegevens” dezelfde voor- en familienaam en geboorteplaats en -datum vermelden. Het gebruik van persoonsgegevens op beslissingen van DVZ of het CGVS, overigens gebaseerd op de verklaring van verzoeker, is immers geen bewijs dat niet aan die persoonsgegevens kan worden getwijfeld, ook niet als deze overeenstemmen met de gegevens op de *cedula pessoal*. Bovendien laat de vaststelling dat de gegevens overeenstemmen niet toe voorbij te gaan aan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de expliciete wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals toegelicht in de Memorie van Toelichting, dat een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart dient te worden voorgelegd, of dat door de betrokkene dient te worden aangetoond waarom het hem onmogelijk is een dergelijk identiteitsbewijs te bekomen.

De Raad is dan ook de mening toegedaan dat op grond van de gegevens die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gevoegde stuk niet kon worden aanvaard als identiteitsdocument. De gemachtigde heeft op het moment van de beslissing in redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker wat dit document betreft, niet voldoet aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, gelezen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt niet. Evenmin kan een manifeste beoordelingsfout worden aangenomen.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 9quater van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw nalaat uiteen te zetten met welke gegevens van het dossier de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden, of in welke zin de gemachtigde de bestreden beslissing niet zou hebben gestoeld op een correcte feitenvinding, zodat dit onderdeel van het middel, zo niet onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES